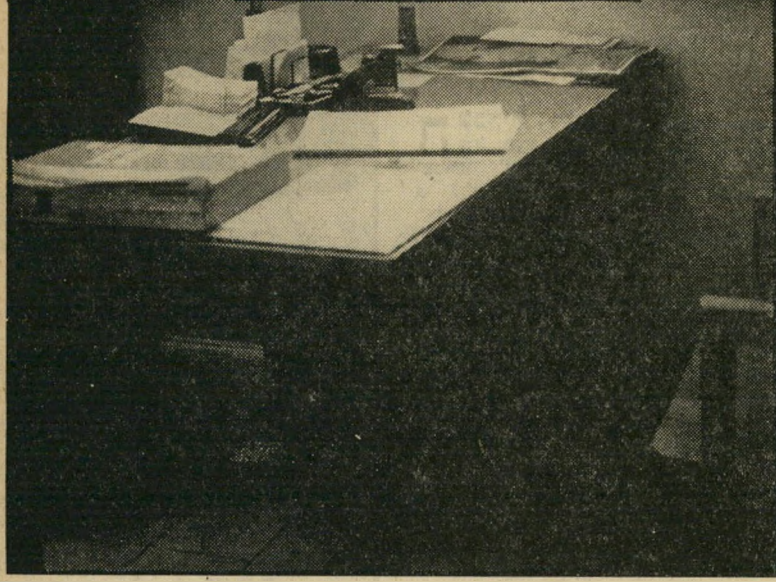

לאן נעלים
האיש
שישב כאן

תיו, ויש צורך לפרר את הדבר באופן יסודי. הרב נסים אף פנה למשמרת ירושלים, ומסר את אשר גילה. המשטרה אפילו באה לחקור אותו ואת הנהג של הרב, סיפרה הגברת רבקה מזכירתו של הראשון לציון. מה הוא הדבר הנורא שנתגלה? „נעלמו דברים“, השיבה המזכירה, „אחרי התייעצות ביוקומתים עם הרב הראשי. איזה דברים? מיסמכים? כספים? שוב התייעצות עם הרב הראשי: „כספים“. אבל התשובה לא נשמעה משכי נעת ביותר. האם בגלל היעלמם של סתם כספים יפעילו את כל אמצעייה השתקה הממלכתיים? דברים כאלה, למרבה הצער, הפי כו בימעט לשיגרה. מהו, אם כן, הסוד החמור? זאת אמור יהיה לגלות רק כאשר יוסר האופול — אם אומנם יוסר, והפרשה לא תיקבר.

התשובה של הגברת רבקה היתה מהירה והחלטתית: „לא! הרב לא התערב במהלך החקירה. לא היתה שום פנייה כזאת מצידו. להיפך, החקירה נפתחה עקב פנייתו שלו.“ היא אף הצהירה, שלרב הראשי לא ידוע על שום התערבות מצד גורם גבוה כדי למנוע את הפירסום. מה יכול להיות כל כך חשוב וחמור, שגורם רב ונעים יתערב אפילו מעל לראשו של הרב הראשי, כדי למנוע פירסום? * * * מה נעלם מהלישכה? דמות המרכזית בתעלומה הוא אחד העובדים המרכזיים בפמליית הרב הראשי. לפני כשבועיים קרא לו הרב נסים אליו, ונתן לו עצה ידיונית: תיתן להופיע במשרד, מכוון שנתגלה משהו חמור אודות העולה על רוחו. לפי השיטה המוצעת, תהיה הכנסת חסומה לצמיתות בפני כל כוח צעיר וכל רעיון חדש. יחסים מרחביים החטא העליון בעוד מצרים מנהלת מיתקפת-שלוש עקיפה, מפורת על ימין ועל שמאל רמוזים שיהיה עשוייה, בעצם, להגיע לאיזושהו הסדר עם ישראל — מנהל מישור במרחב מיתקן פה אחרת לגמרי. לא ברור, אם ההשראה למיתקפה זו באה מבריטניה, ארצות-הברית, חוסיין או שליטי עיראק. אך תכליתה: להוכיח שמצרים בכלל ועבד-אלנאצר בפרט הם, אם לא פרר ציונים, אז לפחות תבוסנים, ששונים, ו מחרחרי-שלוש עם ישראל. דבר שעדיין נחשב לחטא העליון, בר ארצות-ערב. השבוע הגיע ארצה ספר הממחיש מיתקפה זו, מנסה לרערע עוד יותר את מעמדה של מצרים במרחב. שמו: עבד-אלנאצר ופלטין. הוא יצא לאור בלבנון הפרו-מערבית. מגמת-הספר פשוטה: הוא משתדל להוכיח שגאמל עבד-אלנאצר תמיד רצה בשלום עם ישראל.

בחלק השני של השמועה. כלומר: אמנם קרה משהו חמור בלישכתו של הרב נסים, אבל לא שר הדתות זרחה ורהפטינג ודא מישוהו מטעמו — לא התערב ולא ביקש להשתיק את העניין. דוברו של שר הדתות, משה עקיבא זרוק, נשאל על-ידי העולם הזה מה האמת בשמועה כי השר התערב. תדהמתו היתה מוחלטת. הוא אפילו לא שמע על המיקרה המיסתורית, ולפי מיטב ידיעתי גם השר אינו יודע. על כל פנים, לא היתה התערבות מצידו. אבל אם לא מצד שר הדתות — הרי שהתערבות בכל זאת היתה. ממקור אחר, שאיש לא רצה — או לא יכול היה — לנקוב בשמו. שכן מעטפה פמוך הופל עד ה

צמער מאור. אינני יכול לדבר על זה! זה לא נושא למירסומוי „כל מילה מיותרת תפגע בשמה הטוב של ה מדינה!“ כך השיבו השבוע לצוות העולם הזה קציני-משטרה בכירים, ראשי משרדים ממ שלתיים, והרב הראשי לישראל. ובכל מיקרה, אחרי התשובה החד-מש מעיה, הושמעה הפליאה: „איך הספקתם לשמוע על זה? זה סוד כמוס!“ הסוד נוגע למה שקרה בלישכתו של הרב הראשי לישראל, הראשון לציון יצחק רהמים נסים. * * * השר לא התערב! קור השמועה אמר: „התגלה משהו חמור מאוד בלישכת הרב הראשי

הסוד בלישכת הרב הראשי

שר הדתות התערב כדי להפסיק את הטיפול ולהשתיק את העניין. אבל אנשי אותו שרות, שבידיהם נמצא הטיפול, הצהירו בתוקף רב, שאין אמת

פרשה, וכל הנוגעים בה סורכו לדבר. המענה: „הגילוי יפגע כי שמה הטוב של המדינה.“ * * * מעג לראשו של הרב

הקומה השלישית של בית האבן היפה, בו שוכנת לישכת הרב הראשי ברחביה, היתה עזובה לחלוטין. החדרים היו פתוחים, השולחנות עמוסים ניירות — אך איש לא נמצא שם. בקומה השנייה גר הרב הראשי. צליצול גברת צעירה ותיגנית פותחת את הדלת. היא מצטערת מאוד: הרב הראשי לא יוכל לראות איש. הוא מקורר, שוכב במיטתו. היא ליוותה את צוות העולם הזה חזרה אל הקומה השלישית. ביקשה לשמוע מה הביא אותם לשם. כאשר שמעה, היתה נדהמת. „איך הספקתם לשמוע על כך? ומשאתה שהסוד בכל זאת ידוע, הסכימה לרדת שוב אל דירת הרב, לבקש תגובה. כעבור עשר דקות חזרה. „כן, יש באמת דבר כזה. אבל איננו יכולים למסור שום פרטים. זה עלול לגרום נזק.“ האם הרב ביקש להטיל איפול על הנושא?

לשם כך מסתמך המחבר האלמוני על שני מיקרים: תיוכו של הלורד הבריטי-היהודי מוריס אורבך — אשר ניסה, החל מסוף 1954, לשכנע את עבד-אלנאצר להגיע להסדר עם ישראל — ולשחרר, קודם כל, את קבוצת-היהודים שנכלאו בקאתיר, בקשר לפרשת-לבון. תוכנית שלום מצרית — משנת 1961. הפרטים ידועים. סופם פחות: בגלל קשר צבאי נגד נשיא-מצרים, שאורבך כפי הנראה בעזרה בריטית ואמריקאית, שעה שהוקמה במרחב בריט-בנדאד האנטירוסית, נותק קשר האישי בין אורבך לעבד-אלנאצר. למרות זאת, ביקש המנהיג המצרי, ש הושפע מדברי-אורבך, שמהניג מפלגת-ה ליבור של מאלטה, דום מינטוף, יוסיף לנהל את המו"מ עימו ועם ההנהגה הישראית כאחת — לקראת הסדר אפשרי. מו"מ זה לא יצא דבר, כמובן. לפני שתי מלחמות. המחבר האל-מוני הבין, כפי הנראה, שלא די להאשים את מצרים באהבת-ישראל על-ידי אירועים ושיחות שנתקיימו באמצע שנות ה-50 — לפני מיבצע-סיני, שלא לדבר על מלחמת ששת-הימים. לכן מזכיר הקונטרס — הנושא על שערו קאריקטורה של נאצר המשחק בכדור-גולף. הנושא את הכתבה פלטין, כשיעדו המגל (המשך בעמוד 19)

לפי השיטה השלישית: 79. כל זה, מבלי לקבל אף קול אחד יותר מכפי שקיבלו אותן הסיעות בבחירות 1965, כאשר המערך, רפ"י ומפ"ם זכו ביחד ב-63 מקומות בסך-הכל. תוכנית של הפיכה. מה היה קורה למפלגות אחרות? לפי כל השיטות תיעלם מקיי, ורק"ח תישאר הנציגה היחידה של הקומוניזם בישראל. מפלגה כמו ל"ע תקבל לפי שיטה אחת 5, (כפי שקיבלה בבחירות), לפי השיטה השנייה 0, לפי השיטה השלישית 1. גח"ל היתה מקבלת לפי שיטה אחת 28 (במקום 26 שקיבלה לפי השיטה הקיימת), לפי השיטה השנייה 35, לפי השיטה ה-שלישית 29. בשום צורה שהיא לא היתה הופכת לאלטרנטיבה, אפילו בכוח. פירסום פרטים אלה עשה שירות-דוב לתוכניותיו של דוב יוסף, יו"ר הוועדה שהציעה את שינוי השיטה. כי מסקנות השקר ברורות לחלוטין: החלפת-השיטה היא הפיכה, שנועדה להפוך מיעוט לרוב, מבלי שיחול שינוי כלשהו בדעת הבוחרים עצמם. השיטה המוצעת תביא לא רק לשלטון המיעוט — אלא גם למישור חד-מפלגתי. הטענה, כי השיטה המוצעת תביא למישור דו-מפלגתי, שבו מפלגה אחת תוכל להחליף את השנייה לסירוגין, היא כוזבת. בשיטה החדשה תהיה גח"ל סיעת אופוזיציה קטנה, מודוללת וחסרת-ישע, מול מפלגת-שלטון ניצחית, שתעשה בכנסת ככל

מפלגות. הפלגות מבחירות איך להצליח בבחירות מבלי לקבל יותר קולות

שני סקרים של דעת-קהל, מצד שני מכונים שונים, הוכיחו כי ארבעה מתוך כל חמישה ישראלים מתנגדים לשינוי שיטת הבחירות. השבוע בא מכון שלישי, החברה לשרות סוציולוגי בע"מ, והטבירה מדוע. הוא עשה זאת דווקא על-ידי הזמנת המעי. רוב עצום למע"י. החברה נתבקשה לבדוק מה היה הרבב הכנסת הנוכחית אילו התחלקו הקולות, שניתנו בבחירות 1965, על-ידי שיטת-בחירות אזורית. ועדת-מע"י היוזמת את שינוי שיטת-הבחירות, קיוותה כי התוצאות ישכנעו את כל עסקני-מע"י עד כמה כדאי לשנות את השיטה. ואכן, תקווה זו התאמתה במלואה. הוועדה בדקה שלוש אפשרויות: חלוקת הארץ ל-30 איזורי-בחירות שכל אחד ייבחר ארבעה נציגים; חלוקת הארץ ל-40 איזורי-בחירה, שכל אחד ייבחרו 3 נציגים; חלוקת הארץ ל-30 איזורים, שכל אחד ייבחרו 3 נציגים — בעוד שהשאר ייבחרו ברשימות ארציות. התוצאות: לפי השיטה הראשונה תקבל מע"י — יחד עם מפ"ם — 66 מקומות בכנסת. לפי השיטה השנייה: 70 מקומות.